

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 395/2016
03.11.2017. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат из ..., против туженог „ГГ“ ..., чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 3454/14 од 22.10.2015.године, у седници већа од 03.11.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

І НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1.3454/14 од 22.10.2015.године, као изузетно дозвољеној.

ІІ ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1.3454/14 од 22.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1.360/13 од 01.07.2014.године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и тужени је обавезан да му исплати разлику зараде за период од 29.07.2010.године до 24.05.2013.године, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље ББ и тужени је обавезан да јој исплати разлику зараде за исти период у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца ВВ и тужени је обавезан да му исплати разлику зараде за исти период у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцима накнади парничне трошкове у износу од по 122.631,00 динар са законском затезном каматом од пресуђења до исплате на износ од 95.031,00 динар.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1.3454/14 од 22.10.2015.године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог, другог и трећег изреке, којима је тужени обавезан да тужиоцима исплати разлику зараде за период од 29.07.2010.године до 31.12.2012.године у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у

преосталом делу ставова првог, другог и трећег изреке и у ставу четвртном изреке и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против другостепене пресуде у потврђујућем делу, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку -ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, побијана пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у пресуди Рев2 977/2017 од 02.11.2017. године, да Социјални програм за „ГГ“ , закључен 17.06.2008. године са Владом Републике Србије, репрезентативним синдикатима туженог и репрезентативним синдикатима на нивоу Републике Србије, има карактер општег акта и примењује се непосредно, па представља основ за исплату разлике зараде, која представља разлику између исплаћене зараде по анексима уговора о раду тужилаца и зараде која им припада по наведеном Социјалном програму, закључно са 31.12.2012. године, до када је тај Социјални програм важио. Стога је одлучено као у ставу I изреке решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужбом од 29.07.2013. године тужиоци су тражили исплату разлике зараде у износу од по 200.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела ни за једног од тужилаца очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић